

naar de vilde gaae ind derpaa i den Overbeviisning, at det er fordeelagtigt, vil jeg give min Stemme til, at Staten skal deeltage deri, thi saa kan jeg forsvare at tilslidesætte min private Mening for Selvinteressens Garanti; men jeg maa oprigtig talt sige, at jeg efter nyste Overveielse ikke kan ønske, at dette Lovforslag, som paa en Maade hviler i Rusten, og som Ingen har ønsket, og hvor man hverken har Calculer eller nærmere Undersøgelser — maa blive til Lov i den Skikkelse, hvori det foreligger, men at det enten maa aldeles falde eller i alt Fald komme tilbage til os i en saadan Skikkelse, at vi bestemt kunne domme om, hvilke Udgifter vi skulle paatage os, hvis vi fuldt skulle garantere Anlægget, eller ogsaa komme tilbage saaledes, at vi een Gang for alle eller aarligt, slippe med et moderat Tilskud. Men, som sagt, hvis min Anskuelse om denne Sag skulde være urigtig, og det skulde være et fordeelagtigt Foretagende, stoler jeg saa meget paa det Selskab, der bliver interesseret heri, at jeg tør sætte min egen Mening tilside. Jeg har altsaa ikke stillet dette Forslag, for at Staten skal tjene Penge, eller fordi jeg troer, at man bør gribe ethvert Foretagende, ved hvilket man seer, at der kan tilflyde Staten nogen Indtægt.

Alex: Jeg skal med Hensyn til hvad den sidste ærede Taler yttrede bemærke, at det forekommer mig, at han ikke har opfattet Sagen rigtigt. Saaledes som han fremstillede det, have vi ikke tænkt os det; vi have kun antaget, at der vilde være en Fordeel forbunden med denne Bane, og vi have gjort opmærksom paa, at den i Særdeleshed for Staten vil være meget betydelig; og at Banen derved vil fremtræde som en Modsetning til de andre Baner, vi have voteret; det forekommer mig derfor insequent, naar vi give store Tilskud til Baner, om hvis Rentabilitet vi være Tvivl, da her at vilde vægre sig ved at give Tilskud til en Bane, der fra Statens Standpunkt maa stille sig som den bedste og meest rentable, som vi have her i Landet. Jeg troer, at efter hvad jeg tidligere har fremsat her i Thinget angaaende denne Bane, vil Ingen troe, at Selskabet skulde være saa særdeles gunstig stemt for at overtage Banen, og det var i den Retning, jeg tillod

mig at stille Endringsforslag; efter at det imidlertid er forkastet, er der efter min Mening ingen anden Udvei end at vedtage det, som Udvalget har foreslaaet, da det nemlig forekommer mig meget urigtigt at stille Betingelser, som absolut vilde blive forkastede af Selskabet. Vil man fremme denne Bane, maa man ogsaa sætte Selskabet istand til at udføre den, og derfor skal jeg opfordre de 15 ærede Rigsdagsmænd til at tage det af dem stillede Forslag tilbage. Jeg haaber, ligesom den høitærede Minister og de ærede Medlemmer, der have talt for Sagen, at den da vil erholde en saadan Form, at det andet Thing vil gaae ind paa den, og at den derefter vil blive til Lov, uden først at skulle her tilbage igjen, hvorved vor Botering om den maaskee vil være forgæves, og vi kunne da vente endelig at faae denne Bane, der i mange Henseender er klyttet saavel til udenrigske som indenrigske Forhold, — hvad de indenrigske angaar navnlig med Hensyn til de store Stove i Nordsjælland. Det er, jeg gjentager det, ikke Selskabet alene, der har Gavn af, men Staten har den største Interesse i Vedtagelsen af denne Lov.

M. Sage: Der er to ærede Medlemmer, der have gjort den store Opdagelse, at vi, der have stillet dette Forslag, ikke skulde have vidst, at Selskabet kun har bedet om en Bane til Klampenborg, men at Forslaget derimod paa lægger, at den skal gaae til Helsingør. Det skulde da være besynderligt, om man ikke skulde have lagt Mærke dertil, men saavidt jeg veed, tales der her alene om, at Statskassen skal komme dette Foretagende til Hjælp ved at være Selvsfyldnerecautionist for det Beløb af omtrent 3 Millioner Rd., som Banen vil koste, forsaavidt Selskabet kommer til at udføre den. Naar den ærede Minister fremhævede, at vi maaskee intet Tilskud vilde komme til at give, at vi maaskee ikke vilde komme til at udbetale Noget, maa jeg spørge, om den vederhæftige danske Stats Selvsfyldnerecaution da ikke er det samme som at lægge Pengene ud eller give kongelige Obligationer derfor? Jeg siger, at Selvsfyldnerecaution er værre end at udbetale Beløbet, dersom man er istand dertil; thi derved har man i mange Henseender en